

fert, naar en saadan simpel Ting i den Grad kan indvirke paa det ærede Medlem. (Afbrydelse af D. Hansen). Jeg vil gjerne tro, at det ærede Medlem for Odenfje (D. Hansen) ikke holder af det, men han maa finde sig dert; han var vistnok meget glad forleden, da de Herrer talte, som jeg nu taler om. Det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds (Tagd) skal jeg skaane; han er altid med hvor Slaget skal staa; men det forekommer mig, at han meget ofte plasser med løst Krudt, saa jeg er vant til ikke at tage noget særligt Hensyn til hans Skyden. Derimod kan jeg ikke undlade at udtale min Mezynk med det ærede Medlem for Assens (N. Andersen), og da vi nu staa paa Falderebet, vil jeg udtrykke ham denne min Fjelselse. Det ærede Medlem siger nemlig, at han befinder sig i „en dyb og inderlig Sorg; thi det er min fulde Overbevisning, at dersom Fler-tallet vedbliver at følge det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg) og det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), saa fører det os tilfjeldt i Fordærvelse“. Det ærede Medlem siger: „os“; det er naturligvis det ærede Medlem og hans Benner, og det er af den Grund han er kommet til den dybe og inderlige Sorg, fordi han tror, at det ærede Medlem fra Leire (Holstein-Ledreborg) og jeg i Forening med vore Benner ville føre ham og hans i Fordærvelse. Jeg siger, jeg har Medlidenshed med ham; fordi han ikke har kunnet forstaa — vi have dog levet saa fredelig sammen i mange Aar — at saa gruelige Sensigter have vi ikke; ganske vist, vi ønske dem, for at hentyde til et Værs af Væksel, hellere udenfor Salen end indenfor, men vi ønske dem ikke derfor i Fordærvelse, tværtimod, at de maa leve lykkeligt og vel som gode Borgere, tjene de Interesser, som jeg maa antage de have viet deres Liv. Men, som sagt, at det ærede Medlem og hans Benner har faaet en saadan Nædsel med Hensyn til deres Befindende i Fremtiden, det er det, der vækker min Medlidenshed. — Jeg har nu tilbage det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille), der holdt en rigtig fornøielig Tale om Besindighed og om Varsomhed med sine Udtryk og deslige. Han siger om mig: „Han har jagt meget tydelig og bestemt, hvad der er hans Mening. Han mener, at dette Folk i Vaaben skal være et Forsvar ikke imod ydre men mod indre Fjender. Saaledes alene kan og bør hans Ord forstås.“ Det siger nu det ærede Medlem, dette ærede Medlem, som naturligvis aldrig taler ubesindigt, altid er varsom med Forstaaelsen af Ord, og hvorledes han skal bedømme dem; han mener, at dette Folk i Vaaben skal være rettet ikke mod ydre, men mod indre Fjender, og „saaledes alene kan og bør hans Ord forstås“. Nu har jeg for det Første, saavidt jeg veed, aldrig talt om indre Fjender; vi bruge Ordet Modstandere, naar vi tale om indre Forhold. Det er altsaa for det Første en Urigtighed, som

jeg imidlertid tilgiver det ærede Medlem, fordi det kan være Udtryk for hans noget stærkere Fjelselse. Men hvorledes han vil faae ud af mine Udtalelser, at de ikke ogsaa skulde angaa Landets Forsvar mod ydre Fjender, det kan jeg ikke forstaa, og det ærede Medlem for Nibe havde dog allerede sagt, at jeg udtrykkelig har udtalt, at dette Folk skal „være uddannet med det Formaal for Die at gjøre sit Yderste for at forsvare sit Land Mand ved Mand overalt, hvor der er Brug for det“. Jeg udtalte, at Folket „vil være i Stand til ved sin Virksomhed at bidrage til at danne en Forskole for den egentlige Linieher gennem Skyttevesker o. dsl., og dernæst vil det, iagttagende sin egentlige Opgave, danne en overordentlig væsentlig Støtte for selve Linieheren, for Forsvaret i Krigstid. Det er naturligt, at, som Forholdene fremmes, kan en saadan Plan gennem Aringer taale en eller anden Rettelse, en eller anden Forstærkning, efterhaanden som man overbeviser sig om Nødvendigheden deraf; men man vil ved et saadant Forslag paa ethvert Punkt i Landet have formeret Afdelinger af en tjenestegjørende Hær, man vil paa vore udstrakte Kyster kunne møde ethvert Forsøg paa Landgang hurtigt med en Afdeling af Hæren, som kan gjøre Modstand, naturligvis til en vis Grad. Jeg tillægger efter Landets Veskaffenhed og Forhold dette en overordentlig væsentlig Betydning for Landets Forsvar“. Det er, hvad jeg har sagt om Betydningen for Landets Forsvar udadtil. Det ærede Medlem, der raader til Besindighed og anbefaler Varsomhed i Udtrykkene, dette ærede Medlem har altsaa faaet ud af mine Ord, at jeg mente, at dette Folk i Vaaben skulde være et Forsvar ikke mod ydre Fjender men mod indre Fjender! Dermed er det ærede Medlems hele Tale karakteriseret. Nu har jeg tilbage at omtale: „Naarlig indadtil til Børn for Folkets Frihed og Rettigheder“. Ja, det er jo det Samme som Statens Frihed og Rettigheder; thi Folket er Staten efter det bedre og nyere Begreb; Staten er ikke længer, saaledes som efter tidligere, franske Begreber, een Mand alene. Nu tror man for det Første, at hele den Betragtning: „Folket i Vaaben“ skal ligge saa fjærr. Jeg skal ikke gaa ind paa nogen Danmarks Historie her, men jeg skal sige de Herrer Militære, at enhver Militær, der kender lidt mere af Danmarks Historie end den Del deraf, som ligger i Tjenestereglementer for den militære Disciplin, veed, at det danske Folk i Vaaben fra Oldtiden af (N. Andersen: Skipper Clement) — det ærede Medlem er ikke stiv i Historien, naar han regner Skipper Clement, med hvem det ærede Medlem løber omkring her i Landet ved visse Leiligheder, til Oldtidsfolket — at dette Folk var et frit Folk; men at i samme Grad, som det tabte Verget ud af sin Haand og lod Adelsmændenes Nidknægte besørge Børnet eller hvervede tydske Kropper gjøre det, i samme Grad bragte man Folkefriheden til